var mycket musikalisk och en utsökt pianist. Först alltid klassiskt. Beethoven, Liszt, Mozart, Sibelius, Räckte tiden till eller vi fick den utökad en stund sköts kanske matsalsbordet in mot väggen och det blev dans. Kanske vi fick sitta i salongen i hörnsoffan med gula sidendamasten. Det var högtidligt med målningarna av anfäderna i de gyllene ramarna.

De flesta av oss lärde sig dansa efter tant Hedvigs musik. Det var one-step och foxtrot till Ernst Rolfs revykupletter som "Mitt svärmeri" eller "Oh, Dolly", medan valserna, eller bostonvals hette det visst, var mer romantiska som "Tusen rosor röda" eller "Dina ögon äro eldar". Längre fram när det blev dags för studentbaler på Tivoli och Laxön var tant Hedvig den självskrivna oavlönade danspianisten och även vårt förkläde. Man hade sådant på den tiden.

Egentligen hade jag det oförtjänt bra. Blyg och tafatt som jag var, skulle jag blivit den verkliga panelhönan om vi inte haft "våra pojkar". Dit hörde först och främst Valter Spens. Så var det alla hans kamrater som Sölve Welin, Olle Appeltofft, John Wendt, Torsten Wieslander, Spel-Olle. Så var det de mera spännande, som mer tillfälligt gästspelade i klubben, som Tottie Körling och ibland också Kurt Berger. Alla bodde i närheten.

Underligt att "våra pojkar" var så städade och knappast en svor. Åtminstone inte i flicksällskap. Men jag har i alla fall ett minne av att en av de tre stod på Spens' trappa och komparerade fan. "Fan, fa-an och fa-en". Jag gjorde stor lycka i klassen med sitatet.

Tänk när man mötte Krister på Storgatan och han svepte av gymnasistmössan. Kamraterna andades häpna: "Känner du honom?" Varpå man nonchalant svarade: "Jag dansade med honom i går kväll".

Flickorna i klubben var inte så många. Utom Sigrid och jag var det egentligen bara klasskamraten Greta Idström – den sportiga käcka – och ibland också hennes vän Lillemor Lindblad. Båda flickorna sjöng gärna och vackert till tant Hedvigs ackompanjemang.

Sedan fanns ju också de "stora pojkarna". Kamraterna till Allan och Rickard Spens ansågs egentligen för stora och fina

Grevinnan Hedvig Spens.

för att vara med i "småbarnsklubben", men de tittade in ibland och dansade gärna med Sigrid och Greta. Till "de stora" hörde Axel Wieslander, Ragnar Ehrenfeldt, Gösta Gustavsson, Karl Axel Gyllehoff m. fl. och kanske allra bäst – Rolf Persson och Ingegerd Borre. Vilken högtid när man fick höra dem sjunga och tante Hedvig spela! Och himmelskt – tänk om man blev uppbjuden av Rickard eller Axel Wieslander. Man var så blyg att om man vågade tilltala dessa höga herrar blev det nog "kandidaten".

I minnet sken solen alla sommardagar och alla dagar for vi och badade. Men innan avfärden kunde ske måste de stora bröderna först få sin frukost. Det hörde till en systers plikter att passa upp bröderna, åtminstone de stora, som kanske rent av "tagit studenten". Och det var ju inte att bara slå på en knapp på elspisen. – Men så trampade vi då iväg till "Tillmans brygga" (nu Simstadion) och där var badlivet i full gång. Vi flickor hade vår grop och våra pojkar var på betryggande avstånd, oftast på själva stenpiren utåt vattnet. Eller kanske ändå hellre i Stenbrottet. Det var ytterst opassande att en snudda vid tanken på att bada tillsammans, men ingen kunde hindra att ens hjärta

klappade hastigare när Valter eller någon av Wieslandrarna gjorde ett stiligt hopp från trampolinen. Det var ju i alla fall "våra pojkar".

Barndomens sommardagar hade alla blå himmel. Vi läste Fältskärns Berättelser och De tre musketörerna och deklamerade Fänrik Stål och Fröding. Man cyklade mil för att plocka maskrosblad eller tigga kålblast till kaninerna. Men det fick inte vara någon sentimentalitet. De, d. v. s. kaninerna, gick till hushållet. Liksom all den svamp och de bär man plockade. För min första lön på 50 kronor en sommarmånad i 17–18-årsåldern köpte jag 1 kg. torkad frukt och Frödings samlade dikter i rosenupplaga. Spis för kropp och själ.

Visst kunde det ligga "fyllehundar" i dikena. Men det var "snälla busar", som låg där och spelade kort. Sprit, ja. Jag vet bestämt att det varken förekom öl eller sprit på våra träffar. Pojkarna smygrökte väl ibland. Kanske det kändes "karlaktigt". Man träffades utan tanke på materiell förplägnad. Det var inte överflöd av mat i någons hem, men jag minns aldrig att man talade om mat eller dryck. Men vad jag däremot minns är kamraternas trädgårdar. I Spens' körsbärsträd satt under säsongen nästan alltid någon pojk och spottade kärnor på en. Doften och sötman av deras gula plommon innan man cyklade till skolan soliga septembermorgnar. Wieslanders på Karlsro hade alla sorters bärbuskar och i Hägges trädgård på Ridhusgatan (nu P-plats) fanns saftiga nerfallna päron. Rut Elvins augustipäron finns kvar än.

Skolkade vi från skolan någon gång? Jag kan inte minnas att ens pojkarna någon gång andades om något sådant. Men nog hände det att vi flickor, som var dåliga i sång eller gymnastik försökte smita. Men så kom påbud att alla skulle vara närvarande och se eller lyssna på kamraterna, och då försvann den huvudvärken. Men annars? Ja, än i denna dag eller denna natt kan jag känna av det dåliga samvetet. Den gången. Den enda. När man en solig dag i oktober skolkade efter frukostrasten och for och badade. Och aldrig var vattnet så salt och solen så skön som den dagen. För 60 år sedan.

Inger Ingwarsson-Moberg